

kort geding

JEUGDTHEATER

Door de bomen het bos Caligula

Het Paleis

Zowel *Door de bomen het bos* als *Caligula* roepen op om te breken met de wetten die je bestaan beheersen.

Door de bomen het bos (★★★★☆) is bovenal een goede titel. Hij staat voor de talloze kleine leventjes die het Gentse Ultima Thule met poppen oproept op het grote

podium van Het Paleis. Alle komen ze in de wind te staan van grote en kleinere drama's. De bomen, het bos, het leven. De wereld is hier geen dorp, het dorp is een hele wereld. Inclusief Pool zonder papieren, de zweverige artiest, de skatekid, het lawaaierige bijstandsgezin. En vooral veel misgelopen liefdes.

Schrijver-regisseur Wim De Wulf verenigt het beste van Filip Vanluchene en Arne Siereus, mixt *Short cuts* met *Thuis*. Geef hem twee karakterpoppen en hij schetst in tien simpele replieken een hele biografie. Gek hoe ontroerend dat werkt, met een zacht

muziekje onder.

Wie van De Wulf al de *Gomaar*-trilogie zag, weet dat hij kleinkunst maakt op theater. Al krijgen zijn vier acteurs hier soms te kampen met de bomen en het bos van zijn waaier aan scènétjes, deze grotezaalproductie is wat je iedereen toewenst.

'Pak eens je biezen', prent de oude vertelpop Marie haar dorpskroost in, vlak voor ze zelf heengaat. Een oproep tot vrijheid: migrant te worden uit je eigen leven, in plaats van te zeuren over al wie inbreekt in jouw kleine gevangenschap.

De onvrijheid die **Caligula** (★★★★☆) thematiseert, staat een stuk hoger op de existentiële ladder. Albert Camus schreef het stuk in oorlogstijd: de zin van het leven is nul en de lijken vallen bij bosjes.

Keizer Caligula doet wat hem belijft, in

een wereld waarvan hij heeft beseft dat die zonder wetten is. Hij blijkt net zoveel tiran als revolutionair, maar zijn vrijheidsfilosofie heeft iets onthutsend aantrekkelijks. Hij emancipeert door te onderdrukken, in plaats van te hengelen naar het gelijk van het volk. Sta in het leven zoals je kiest, onthou je ervan.

In zijn eerste grote regie presteert Simon De Vos in de Serre van Het Paleis een uitgepuurde versie, zonder in te boeten op Camus' ideeën. De slaafse patriciërs dragen maskers; een indringende Jorre Vandebussche toont ons als Caligula openlijk zijn eigen gekwelde blik. Ook Caligula sist achteraf als een slang in je oor: het leven dat we leven, is maar een van de vele mogelijke.

WOUTER HILLAERT